

(Brandes: Det har De ogsaa). Deri tager det ærede Medlem feil, jeg har ikke stemt for Bevillinger til den ærede Minister, før efter at det ærede Medlem har læst mig Bænkene ud af Haanden. Hvad f. Ex. Beværelsen med de 4 Mill. angaar, foreslog jeg, at denne Lov ikke skulde komme til Veie før end een af Rigsdagen vedtagne Lovlig Finanslov; men denne Tilfætning vilde det ærede Medlem ikke have; han vilde uden videre give en Lov og dermed Grundlaget for en fremtidig Esterbevilling. Det ærede Medlem vilde ligesaalet have nogen Betingselse for de 2 Mill. til Krigsbygninger o. s. v. ikke at tale om hans Stilling til selve Finanslovsforslaget til at give en rundelig og rigelig Finanslov. Se denne militære Tapperhed, hvor det gjælder en Form, Overgangen til anden Behandling, medens man i Indholdet i de senere Aar har stemt for Millioner i Snefesiv til samme Krigsminister, den sætter jeg ikke høit som Leder for denne Bevægelse, saameget mindre som det ærede Medlem staar jo ikke fremmed for de 8 Mill. til Kjøbenhavns Vandbefæstning og en mulig Akkord om det Forlig, som det ærede Medlem var med til at indlede for en 3 Aars Tid siden. Akkorden derom var der politiske Mænd, der stode det ærede Medlem meget nær — om ikke det ærede Medlem selv og hans Nabo (Ving) — der kaldte en ret god Handel for Forlig. Derfor har jeg ikke, efter den Erfaring, jeg har, nogenjomhelst Garanti for, at dette Forslag, naar det forhandles idag eller om 14 Dage, naar det høie Thing vil — jeg kan jo Intet gjøre for eller imod, een Stemme kan jo ikke gjøre stort — jeg har, siger jeg, ikke nogen Sorgen for, at det ikke ligejaa godt, om ogsaa det forkastes idag, kan blive Skillemørt eller Lidtjob ved den Handel, vi skulle have eller muligvis skulle gaa imøde til Foraaret, som naar det ligger i Udvalget til den Tid. Politisk har jeg ingen Garanti i den Henseende. Derfor er min Afstemning ikke afhængig af de Grunde, det ærede Medlem fremførte, den er uafhængig af disse Grunde, og den er navnlig foranlediget ved den Skilling, som nu indtages i det høie Flertal, og jeg vil sige til ved den Erfaring, jeg har gjort om dette Spørgsmaal. Naar det ærede høie Flertal her gennem to Ordførere foreslaaer os, at splitte os, at gaa to Veie med Hensyn til dette Spørgsmaal, dette underordnede taktiske Spørgsmaal, om man skal lade et Lovforslag, der, det indrømmer jeg, ikke indeholder en Dre provisorisk, medens det Lovforslag, som det ærede Medlem var med til forleden Dag, var provisorisk fra Tøddel til Tøddel, og det ærede Medlem

stemte dog for det, naar dette lille taktiske Spørgsmaal foranlediger en saadan Splittelse, da er det, at jeg nærer Frygt for, at vi ikke have nogen Garanti for, hvad der kan blive af Forslaget, hvis vi lade det gaa videre. Havde det egentlige Flertal offentlig her i Salen fremsat den Udtalelse, at det var dens Mening at samle os sammen ei blot de fra Ministerens Side ensidig fremsatte Fremstillinger, der, saavidt jeg har gennembladet dem, savne mange Oplysninger, ogsaa med Hensyn til Sagens Realitet, hvad jeg ikke har til Hensigt at komme ind paa, ikke fordi jeg just vil paastaa, at Folke-thingsmændene ere uden Begreb om militære Sager; det blev jo efter Ministerens Forslag en lille Klite, der forstaar sig paa det, jeg skal tilføie, at det var ret interessant, om vi lode Bistopperne ordne Kirkens Sager, Professorerne Universitetets og Skolernes og saa Kogle, som tilfældigvis bleve satte i Spidsen, medens Andre blev studte tilside, bestemte Krigsvæsenet. Jeg skal ikke gaa ind paa den Betragtning, at vi skulde mangle Begreb om de Sager — jeg skal ikke gaa ind paa Realiteten deraf — men jeg vil sige, at naar Stillingen er saaledes fra Flertallets Side, skjønner jeg ikke rettere, end at vor Tvivl om, hvorledes det skal gaa med Forslaget, bliver stærkere. Naar jeg dernæst kalder min Erfaring til Hjælp, saa siger jeg: jeg stod overfor et lignende Tilfælde, som er flere ærede Medlemmer bekendt, og hvor der ligeledes var Tale om at slaa for Panden strax — jeg er ikke bange for at gaa med til noget Saadant, det har jeg været med til før, og jeg har ikke følt min Samvittighed bebåret deraf; men da tillod jeg mig at yttre, at det var ganske vist ikke i Samklang med den over hele Landet i 3 Aar paaberaabte Forhandlingspolitik. Man lod her i Thinget i Fjor i Oktober en Række militære Lovforslag gaa i Udvalg, og — jeg tilstaar — jeg havde ventet, at man i Kraft af det saglige Forhandlingsprincip vilde have taget disse Forslag op, ledet af Folke-thingets saa høit prisste Arbeide og Arbeids-evne, og fremlagt disse Forslag for os i den Skikkelse, som det ledende Flertal i Folke-thinget mente, de burde have med Hensyn til deres Gjenstand, dels til Forkastelse af de og de Grunde og dels til Omdannelse, for saa vidt de gik ud paa at forøge den nuværende Hærs og Flaades Rammer. Jeg havde ventet, at man havde forelagt os Forslagene, omformede: saaledes, at disse Forshold bleve ordnede passende her for Landet, og jeg havde ventet det saa meget mere, som det høie Flertal dergjennem — og det er nyttigt under en saglig Forhandling at have